

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 6/2020
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зорка Ђонових Малуцков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - АП Војводина - Дом за душевно оболела лица „Чуруг“ из Чуруга, коју заступа Никола Шијан, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2491/19 од 30.09.2019. године, у седици већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2491/19 од 30.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 606/19 од 29.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се поништи решење туженог број ...-.../... од 19.03.2018. године и тужиља врати на радно место ..., као и да јој тужена накнади проузроковане парничне трошкове, са законском затезном каматом почев од дана извршности, па до исплате. Ставом другом изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2491/19 од 30.09.2019. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијене пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене распоређена на радно место „...“, на основу уговора о раду од 01.10.2007. године и Анекса уговора о раду од 31.05.2012. године. Решењем тужене од 17.07.2012. године, тужили је отказан уговор о раду, јер је својом кривицом учинила повреду радне обавезе и правила понашања, због којег више не може да настави рад код послодавца, предвиђене одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду. Извршење наведеног решења је одложено до правноснажног окончања судског поступка за поништај истог, а тужила је на основу решења инспектора рада од 23.10.2012. године, враћена на рад код тужене. Након сазнања за правноснажну кривичну пресуду донету у судском поступку који је покренут против тужиле због кривичног дела учињеног на раду и у вези са радом К-1569/15 од 18.09.2017. године (потврђена пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 298/17 од 26.01.2018. године), тужена је донела решење о отказу уговора о раду број ...-.../.... од 19.03.2018. године, због учињеног кривичног дела на раду и у вези са радом, чији поништај тужила у овом спору тражи.

У тренутку када је тужена донела решење о отказу уговора о раду од 19.03.2018. године, судски поступак за поништај решења о отказу уговора о раду од 17.07.2012. године још није био правноснажно окончан, али нижестепени судови су закључили да се не ради о двоструком отказивању уговора о раду, с обзиром да у време доношења решења о отказу уговора о раду од 19.03.2018. године, решење о отказу уговора о раду од 17.07.2012. године није било извршено и није производило правне последице, јер није био испуњен одложни услов, односно судски поступак за поништај тог решења још увек није био правноснажно окончан, па су одбили захтев тужиле за поништај решења од 19.03.2018. године, као и за враћање тужиле на рад.

Супротно наводима ревизије, а по оцени Врховног касационог суда приликом доношења побијане пресуде није дошло до погрешне примене материјалног права.

Наиме, достављањем решења о отказу уговора о раду (члан 185 Закона о раду), запосленом престаје радни однос. Извршење тог решења огледа се у престанку рада, престанку свих права, обавеза и одговорности запосленог из радног односа, прекида се уплата доприноса за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање и закључује се стаж осигурања.

У конкретном случају решењем Министарства рада, запошљавања и социјалне политике од 23.10.2012. године, одложено је извршење решења о отказу уговора о раду тужили од 17.07.2012. године, а до доношења правноснажне судске одлуке. У том периоду, тужила је остваривала сва права из радног односа, па је сагласно томе имала и одговорности у вези понашања на раду и у вези са радом, а тужени је у том смислу имао сва овлашћења послодавца, предвиђена законом, па и овлашћење да одређено понашање тужиле, које је супротно закону, санкционише доношењем решења о отказу уговора о раду, као у овом случају, решењем од 19.03.2018. године.

Због одлагања извршења решења о отказу уговора о раду из 2012. године, учињеног на захтев и у корист тужиле, дошло је наизглед до „дуплирања“ отказа (али не и отказних разлога), што се не може приписати у кривицу послодавца и само по себи не може бити разлог за поништај оспореног решења у овој парници, како се то неосновано истиче у ревизији.

Како су судови утврдили да је наведено решење законито, јер је доношењем пресуде К-1569/15 од 18.09.2017. године настао отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, што се наводима ревизије и не доводи у сумњу, то је овај суд применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

Како је неоснован тужбени захтев за поништај отказа уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиле за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП, док је захтев тужиле за накнаду ревизијских трошкова одбијен, јер тужилца није успела по овом правном леку због чега је применом члана 165 ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић